این صفحه پیام‌ها، متن‌ها، عکس‌نوشت‌ها و خبرهای کوتاه منتشر شده در فضای مجازی را بازنشر می‌دهد. تلاش بر این است که دیدگاه‌ها و نظرات کاربران اندیشمند شبکه‌های اجتماعی در عرصه مکتوب هم دیده شود.

آیینه نفس

انسان درخت نیست که هیزم شود

آیت‌الله جوادی آملی:
سلامتی بدن برای آن است که انسان فکر خوب داشته باشد برای ابد بیندیشد، انسان مثل یک درخت نیست که بعد از ۸۰ سال، هیزم شود، این نیست. انسان پرنده‌ای است که بعد از مدتی از قفس آزاد می‌شود و برای ابد زنده است. وجود مبارک پیغمبر (ص) به جوانانی که جمع شده بودند تا با پرتاب سنگ، قدرتمندترین‌ها را مشخص کنند، فرمود موجوداتی هستند که این سنگ را برمی‌دارند، این کمال انسان نیست، کمال آن است که وقتی فرد عصبانی شد، با مادرش، با پدرش، با خانواده‌اش، با بچه‌هایش، اگر جلوی آن غضب را توانست بگیرد او پهلوان است! آن وقتی که غضبناک شدی، عصبانی شدی، اگر توانستی خودت را آرام کنی آن هنر است. آن بار را بردارید! آن بار سنگین را بردارید. درباره ورزش بانوان، باید بدانیم نیمی از این مملکت خانم‌ها هستند، اینها احتیاج دارند به مربی و معلم. در تمام نهادها، منتها اینها یک سرمایه‌ای دارند که این سرمایه باید حفظ شود و آن عفّت اینهاست.
منبع: کانال تلگرامی «در محضر آیت‌الله جوادی آملی»

این مستمری با مبنای ۲ساله اشکال دارد

سیدسجاد پادام در توئیتی نوشت: مستمری بازنشستگی با مبنای دو سال آخر حقوق حالت اشتغال از فسادآلودترین و پرهزینه‌ترین قوانین برای صندوق‌های بازنشستگی است. باید حداقل حقوق ۱۰ سال آخر حالت اشتغال مبنای مستمری قرار بگیرد. اصلاحات باید آغاز شود.

بزرگ‌ترین و مهم‌ترین وظیفه هر نویسنده و هنرمند

محمدرضا سرشار در کانال تلگرامی خود نوشت: بزرگ‌ترین و مهم‌ترین وظیفه هر نویسنده و هنرمند، کشف و دفاع از حقیقت است. اغلب مردم برآنند که بزرگ‌ترین و مهم‌ترین هدف و آرزوی هر انسان، رسیدن به سعادت، با همان تعبیر خاص مورد نظر هر کس از آن، است. اما به نظر می‌رسد که برای آدمی، مقدم بر سعادت، «کشف حقیقت» باشد. به تعبیر حافظ بزرگ: جنگ هفتاد و دو ملت، همه را عذر بنه/ چون ندیدند حقیقت، ره افسانه زدند

تجهیزات نانویی ایران در تاجیکستان

محمد اکبرزاده در توئیتی نوشت: تجهیزات نانویی ایرانی که در سفر رئیسی به تاجیکستان به این کشور اهدا شده بود، توسط کارشناسان ایرانی در دانشگاه ملی تاجیکستان نصب و راه‌اندازی شد. دانشجویان تاجیکی نحوه کار با دستگاه‌ها را هم حضوری و هم به صورت آنلاین آموزش دیدند. تجهیزات و دستگاه‌های اهدایی شامل الکتروریسی، اسپاترینگ، انفجار الکتریکی سیم، آسیاب سیاره‌ای، اسپکتروفتومتر و هموژنایزر آلتراسونیک است.

تصویر منتخب

واکنش کاربران شبکه‌های اجتماعی به اتفاق تلخ و عجیب مراسم معارفه استاندار آذربایجان‌شرقی

سیلی می‌زنم چون منطق و سنجش ندارم

سیلی به استاندار جدید آذربایجان‌شرقی در مراسم معارفه ایشان موجب واکنش‌های بسیاری در شبکه‌های اجتماعی شد. در خصوص علت کار ضارب خبرهای مختلفی منتشر شده است که کاربران تاکنون توضیحات را قانع‌کننده ندیدند اما تأکید کردند که این کار زشت و نابجاست و هیچ اعتراض و دلیلی نمی‌تواند توجیه چنین مسئله‌ای باشد. برخورد عاقلانه و صبورانه خرم، استاندار جدید نیز با استقبال و تقدیر از سوی کاربران شبکه‌های اجتماعی همراه بود. کاربران همچنین با بازخوانی سوابق سردار خرم و روزهای اسارت او در دست داعش از گذشته باافتخار او یاد کردند. در ادامه بخش‌هایی از واکنش‌های کاربران را بخوانید.

■ **امیر محمدپور ذاکری:**
این سیلی زدن‌ها لمپن‌پروری رو در جامعه افزایش میده؛ فرقی هم نداره به صورت کی نواخته بشه... پیگیری جرم و قصور یه شخص کار قاضی و دادگاهه. سیلی زدن نابخرد باعث میشه هم جای جلاد و شهید عوض بشه هم مسیر مطالبه‌گری‌های منطقی رو منحرف کنه. در نتیجه نگید کاش تو گوش فلانی می‌خورد. #سردار_خرم

■ **محمدصادق عبداللهی:**
سیلی به سردار خرم هرچه دلیلش باشد، قطعاً ناشایست و قابل برخورد است چراکه راه جسارت و توهین به مسئولان را باز می‌کند و این یعنی راه هرج و مرج و بی‌قانونی و قانون جنگل که وجه بین‌المللی هم دارد. نباید انتقاد، صحبت بی‌تکلف، شنیدن اعتراض مردم و... را با توهین و جسارت جابه‌جا گرفت.

■ **علی فاروقی:**
به نظر می‌آید تعرضی که در مراسم معارفه شد تعرض به شخص نبود بلکه تعرض به نهادها و ارگان‌های کشور بود. جا دارد تشکر کنیم از سردار خرم که با متانت و رفتار سنجیده، جلوی اتفاقات بدتر از این را گرفتند. تصور کنید اگر سردار خرم مقابله به مثل می‌کردند چه اتفاقی پیش می‌آمد؟ #سردار_خرم

■ **سیدپویان حسین‌پور:**
در مورد سردار خرم خوندم که در طول مدتی که توسط تروریست‌های ارتش آزاد در سوریه اسیر بوده، خودش رو معلم جغرافیا و زائر معرفی کرده و به‌رغم همه شکنجه‌ها، هویت و جایگاهش به عنوان یک فرمانده سپاهی رو افشا نکرده... کتاب شام برفی در مورد اسارت ۱۵۹ روزه این جمع ۴۷ نفره نوشته شده.

■ **مژگان حقمرادی:**
سردار خرم در سوریه و در ناآرامی‌های ریف دمشق به اسارت تروریست‌های جیش‌الحر درآمده بودند که با توجه به جایگاه ایشان تا لحظه آزادی ما تماماً در ایران با بایکوت خبری مواجه بودیم؛ با شجاعت شخص شهید حاج‌قاسم سلیمانی این عزیز آزاد شدند، ایشون از نوابغ نبرد چریکی با گروهک‌ها هستند.

■ **جهان‌نور احمدیان:**
مایه تأسف است، مسئولان ناکارآمدی که هشت سال یک ملت را به روز سیاه نشاندند، جان سالم به‌در برند و مسئولی که هنوز کار خود را شروع نکرده است، مورد بی‌حرمتی واقع شود. آنهایی که به این اتفاق نامبارک می‌بالند، فاقد عدالت اجتماعی‌اند. #سردار_خرم

■ **فرهاد نظریان:**
مظلوم‌تر از این دیده‌اید که لیبرال‌ها مردم را عصبانی کنند، آن‌وقت کشیده‌اش را انقلابی‌ها بخورند؟

■ **علیرضا خزان:**
همشهریای من چند ماه منتظر بودن تا استاندار جدید معرفی بشه که در نهایت سردار خرم که انتخاب خیلی خوب و درجه یک و قابل تقدیری بود منصوب شد ولی صد حیف که نیومده بهش فهموندیم که ساختن دوباره این استان خیلی سختکوشی و از خودگذشتگی می‌خواد. #آذربایجان‌شرقی

چرا امید بستن به رفع تحریم‌ها خطاست؟

سیدیاسر جبرائیلی در کانال تلگرامی خود نوشت: مذاکره برای رفع تحریم، یک پیش‌شرط اساسی دارد و آن، شناخت صحیح ماهیت و اهداف تحریم است. یعنی ما پیش از اینکه هر طرحی را برای مذاکره دراندازیم، باید بدانیم که جایگاه تحریم در دستگاه سیاست خارجی امریکا چیست و واشنگتن چه هدفی را از اعمال تحریم علیه جمهوری اسلامی دنبال می‌کند. چه، بدون داشتن فهم مشترک از این دو مقوله، مذاکره‌کنندگان بر اساس ذهنیت‌ها و اهداف متفاوتی دور میز خواهند نشست و طبعاً نتیجه‌ای هم نخواهند گرفت. اگر تلقی ما از ماهیت تحریم‌ها و اهداف آنها، با تصویر واقعی تحریم‌ها در ذهن سیاستمداران امریکایی یکسان نباشد، بلاتردید در میز مذاکره تصویر واقعی بر تلقی‌های نادرست غلبه خواهد کرد.

۱- درباره ماهیت تحریم‌ها، توجه به این نکته مهم ضروری است که اگر وودرو ویلسون در سال ۱۹۱۹ تحریم را «یک گزینه جایگزین جنگ» معرفی می‌کرد، در قرن ۲۱ تحریم تبدیل به «تنها گزینه» سیاست خارجی امریکا شده است. در واقع رژیم واشنگتن امروز ابزاری جز تحریم در دستگاه سیاست خارجی خود در اختیار ندارد. برای امریکا نه قدرت نرمی باقی مانده، نه قادر به ارائه مشوق‌های اقتصادی برای ترغیب دوستان است، نه امکان حمله نظامی به دشمنان دارد، نه غلبه گفتمانی در محیط بین‌الملل دارد که هنجارهایش اهدافش را پیش ببرند، و نه قادر به ایجاد اتحادهای فراگیر است که از موضع جامعه جهانی امری را تحمیل کند. این است که صرفاً به تحریم می‌اندیشد. دولت امریکا در دوره اوباما سالانه ۵۰۰ تحریم و در دوره ترامپ سالانه قریب به هزار تحریم وضع کرده است. هرچند یک مطالعه در دانشگاه کارولینای شمالی می‌گوید این تحریم‌ها در حدود یک‌سوم تا یک‌دوم مواقع موفق بوده‌اند، و با وجود اینکه اصلی‌ترین مزیت «امکان تحریم» یعنی سلطه جهانی دلار به واسطه همین تحریم‌ها در حال رنگ باختن است (قربانیان در حال استقلال از دلار هستند)، اما چون برای امریکا گزینه دیگری جز تحریم نمانده، ناچار این هزینه هنگفت را تا زمان پایان سلطه دلار و طبیعتاً دچار شدن ابزار تحریم به سرنوشت سایر ابزارها و امکانات سیاست خارجی امریکا، پرداخت خواهد کرد. لذا این تصور که امریکا روند اعمال تحریم را متوقف خواهد کرد، خطایی است بزرگ و باید کنار گذاشته شود.

۲- پرسش بعدی این است که امریکا مشخصاً تحریم علیه جمهوری اسلامی را به چه هدفی وضع کرده است؟ دو هدف برای تحریم ذکر می‌شود: ۱- مهار (containment) ۲- تغییر رفتار (compellence). تا تحصیل تجربه برجام، این تصور میان نخبگان لیبرال ایرانی وجود داشت که امریکا صرفاً نگران برنامه هسته‌ای ایران است و اگر برای واشنگتن این اطمینان حاصل شود که ایران به سلاح هسته‌ای دست نخواهد یافت- یا به‌زعم کاخ سفید هدف تولید سلاح را کنار خواهد گذاشت- تحریم‌ها برداشته خواهند شد. اما تجربه برجام نشان داد که با وجود تحدید گسترده برنامه هسته‌ای و توسعه بی‌سابقه بازرسی‌ها از اماکن هسته‌ای- نظامی ایران نیز، تحریم‌ها حفظ شد. لذا اگر ما با این تصور که می‌توانیم با جلب اطمینان امریکا از صلح‌آمیز بودن ماهیت برنامه هسته‌ای، تحریم‌ها را رفع کنیم، ساده‌لوحی کرده‌ایم. امریکا تحریم را برای مهار و تضعیف قدرت ایران می‌خواهد و این هدف را اگر کنار آن واقعیت محدود شدن همه ابزارهای سیاست خارجی امریکا به تحریم قرار دهیم، این نتیجه‌گیری چندان سخت نیست که تحریم‌ها برداشته نخواهند شد.

نتیجه‌ای که از این بحث باید گرفت، این است که جمهوری اسلامی ایران برای مقابله با تحریم‌ها باید همان مسیری را انتخاب کند که ابزار و امکان تحریم را از امریکا می‌گیرد: از بین بردن سلطه دلار. هرچه نقش دلار در مبادلات و معادلات جهانی تضعیف شود، به همان اندازه امریکا امکان تحریم را از دست خواهد داد. از آنجایی که ایران تنها هدف تحریم‌های امریکا نبوده و در سال‌های اخیر، قدرت‌هایی مثل روسیه و چین نیز قربانی شده‌اند، این انگیزه در مجموعه رقبای امریکا برای شکستن سلطه دلار کاملاً وجود دارد و گام‌های مهمی نیز در این راستا برداشته شده است. لذا اگر بخواهیم برای دستگاه سیاست خارجی جمهوری اسلامی در دوره جدید، مأموریتی تعریف کنیم، باید بگوییم وزارت خارجه ما چنانکه رهبر انقلاب فرمودند، باید بر محوریت دیپلماسی اقتصادی بازسازی شود. مذاکره حول برجام به حاشیه‌ای رود و مذاکره حول تقویت مناسبات تجاری- مالی در مرکز طراحی‌ها و اقدامات وزارت خارجه قرار گیرد. جان کلام اینکه محوریت از معاونت سیاسی وزارت خارجه باید به معاونت دیپلماسی اقتصادی منتقل شود.

رشد هزار برابری تحریم‌های امریکا در ۲ دهه گذشته

دکتر ابوذر گوهری، کارشناس سیاست خارجی، در توئیتی نوشت: تحریم همچنان مهم‌ترین ابزار سیاست خارجی امریکاست. از سال ۲۰۰۰ تاکنون استفاده از تحریم توسط امریکا ۹۳۳ درصد رشد داشته است.

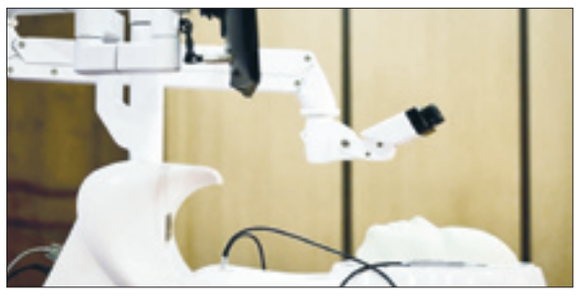

ایران قوی با فناوران ایرانی

شهیده کریمی در توئیتی نوشت: یک شرکت دانش‌بنیان به عنوان یکی از شرکت‌های ایرانی فعال در حوزه شبیه‌سازهای پزشکی محصول شبیه‌ساز آموزشی عمل جراحی چشم خود را با دو ماژول عمل جراحی آب مروارید چشم و عمل جراحی ویتره- رتین روانه بازار داخلی و همچنین بازار کشور چین کرد! با فناوران‌مان می‌توانیم ایران قوی بسازیم.

سناریوهای احتمالی پیرامون آینده تشکیل دولت در عراق

کانال تلگرامی «اندیشکده راهبردی تبیان» نوشت: با اعلام کمیساریای انتخابات عراق مبنی بر پایان روند شمارش آرا و اعلام نهایی و رسمی نتایج انتخابات بسیاری از گروه‌ها و جریانات سیاسی به نتایج انتخابات اعتراض نموده و از پذیرش آن سر باز زده‌اند و در پی آن چند روزی است بسیاری از شهرهای عراق شاهد تظاهرات است. در این میان سه جریان صدر، بارزانی و حلبوسی و بخشی از مستقلین که تنها حامیان نتایج فعلی هستند، به صورت غیررسمی تلاش‌های خود را برای تشکیل دولت آتی آغاز کرده‌اند. در عین حال با بی‌پاسخ ماندن شکایات معترضین به و شروع فعالیت گروه‌های پیروز، امروز «چارچوب هماهنگی نیروهای سیاسی شیعی» به عنوان بزرگ‌ترین تشکل سیاسی مخالفان با صدور بیانیه‌ای تأکید کرد «تا پیش از تعیین تکلیف نتایج انتخابات در مذاکره تشکیل دولت شرکت نخواهد کرد.»

بر این اساس اگر گروه‌های معترض در فرآیند سیاسی تشکیل دولت مشارکت نکنند باید دید چه سناریوهایی برای آینده تشکیل دولت و فضای سیاسی عراق متصور است:

۱- اولین سناریو این است که اگر رایزنی‌های سیاسی و پیگیری‌های احزاب نه تغییری در نتایج ایجاد کند و نه از حیث سیاسی به نحوی نظر مخالفان را جلب کند، آن زمان این گروه‌های سیاسی مخالف در صورت امکان می‌توانند به آبستراکسیون پارلمان آتی رو آورده و اجازه تشکیل جلسات پارلمان را ندهند که تحقق چنین سناریویی نیازمند این است که مخالفان بتوانند اکثریتی (نصف+۱) را از میان منتخبین پارلمان جدید با خود همراه سازند که البته کمی غیرمحتمل به نظر می‌رسد.

۲- سناریوی دوم این است که مخالفان در دو سطح سیاسی (ایجاد اپوزیسیون) و عملی (برگزاری تظاهرات و آشوب و...) ابتدا با روند تشکیل دولت و پس از آن با دولت تشکیل شده به مخالفت عملی بپردازند و در نهایت سبب عدم کارایی آن شوند.

۳- سناریوی سوم این است که فشارها و اعتراضات و در کنار آن رایزنی‌ها و جلسات پشت پرده اولاً کمی نتایج را تغییر دهد و مهم‌تر این که احزاب پیروز و مشخصاً مقتدا صدر بپذیرند که سهم قابل توجهی از دولت آینده را به جریان مخالف بدهند تا در نهایت دولت توافقی در شرایط نسبتاً با ثبات بر سر کار آید.

وقتی دیگه گرما اذیتم نکرد!

سروش صحت در صفحه خود نوشت: داشتم از گرما می‌مُردم. به راننده گفتم دارم از گرما می‌میرم. راننده که پیر بود گفت: «این گرما کسی رو نمی‌کشه.» گفتم: «جالبه‌ها، الان داریم از گرما کباب می‌شیم، شش ماه دیگه از سرما سگ‌لرز می‌زنیم.» راننده نگاهم کرد. کمی بعد گفت: «من دیگه سرما رو نمی‌بینم.» پرسیدم: «چرا؟» راننده گفت: «قبل از اینکه هوا سرد بشه می‌میرم.» خندیدم و گفتم: «خدا نکنه.» راننده گفت: «دکترا جوابم کردن، دو سه ماه دیگه بیشتر زنده نیستم.» گفتم: «شوخی می‌کنید؟» راننده گفت: «اولش منم فکر کردم شوخیه، بعد ترسیدم، بعدش افسرده شدم ولی الان دیگه قبول کردم.» ناباورانه به راننده نگاه کردم. راننده گفت: «از بیرون خوبم، اون تو خرابه... اونجایی که نمیشه دید.» به راننده گفتم: «پس چرا دارین کار می‌کنین؟» راننده گفت: «هم برای پولش، هم برای اینکه فکر و خیال نکنم و سرم گرم باشه، هم اینکه کار نکنم چی کار کنم؟» به راننده گفتم: «من باورم نمیشه.» راننده گفت: «خودم هم همین طور... باورم نمیشه امسال زمستان را نمی‌بینم، باورم نمیشه دیگه برف و بارون را نمی‌بینم، باورم نمیشه امسال عید که بیاد نیستم، باورم نمیشه این چهارشنبه، آخرین چهارشنبه ۱۷ تیر عمرمه.» به راننده گفتم: «این‌جوری که نمیشه.» راننده گفت: «تازه الانه که همه چی رو دوست دارم، باورت میشه این گرما رو چقدر دوست دارم؟»... دیگر گرما اذیتم نمی‌کرد، دیگر گرما نمی‌کشتم.

هدف امریکا از بازگشت به شورای حقوق بشر سازمان ملل چیست؟

رضا نصری در رشته توئیتی نوشت: پس از سه سال غیبت، چند روز پیش امریکا به صورت رسمی به «شورای حقوق بشر» سازمان ملل برگشت. یکی از اهداف امریکا در بازگشت به شورا- آن‌طور که حتی رسماً اعلام کردند- «حمایت از اسرائیل» و ممانعت از تحقیق و تفحص در مورد عملکرد آن در سرزمین‌های اشغالی است. مشخصاً، یکی از اهداف امریکا انحلال کمیسیونی است که چند ماه پیش توسط شورا به منظور تحقیق در مورد جنایات جنگی- و از آن مهم‌تر- رسیدگی به مقوله «آپارتاید» در اسرائیل تشکیل شد. نگرانی اسرائیل عمدتاً از این بابت است که رسمیت یافتن و تأیید اتهام «آپارتاید» علیه اسرائیل در یک نهاد سازمان ملل- نه تنها می‌تواند عواقب سیاسی مهمی برای تل‌آویو در پی داشته باشد بلکه- مقامات اسرائیل را در معرض بررسی‌های فراگیرتر دادگاه بین‌المللی کیفری قرار دهد.

از این رو، لابی اسرائیل در واشنگتن به شدت فعال شده تا دولت بایدن را وادار کند تا از دو مسیر ادامه کار کمیسیون را مختل کند: اول از طریق کاهش یا قطع بودجه‌ای که برای کمیسیون توسط «کمیته پنجم» سازمان ملل در نظر گرفته شده؛ و دوم از طریق فشاری که امریکا می‌تواند پس از حضور در شورای حقوق بشر (از ژانویه ۲۰۲۲) به سایر اعضای شورا برای انحلال «کمیسیون آپارتاید» اِعمال کند. از دید حقوقدانان اسرائیل، تداوم کار، تحقیقات و گزارش‌های این کمیسیون می‌تواند آسیبی به مراتب جدی‌تر از گزارش معروف «گولدستون»- که با هزار ترفند بعد از انتشار مهارش کردند- برای اسرائیل در پی داشته باشد؛ و از این رو مصمم هستند تا دیر نشده ضربه اول را خودشان زده باشند!

حال که دیپلمات نقطه‌زنی مانند آقای غریب‌آبادی به معاونت امور بین‌الملل قوه قضائیه و دبیری ستاد حقوق بشر منصوب شده، جا دارد ایران- با اتخاذ یک رویکرد حقوقی، سیاسی و تبلیغاتی هوشمندانه و تهاجمی‌تر- از تداوم کار کمیسیون- و داغ کردن بحث حساسیت‌برانگیز «آپارتاید»- حمایت کند. ورود فعالانه ایران به این موضوع هم میسر، هم مفید و هم بسیار مهم است. دولت همسایه پاکستان- به‌رغم تمام نکات ضعف ویکی محدودیت‌ها- بانی و مبتکر تشکیل «کمیسیون آپارتاید» در شورای حقوق بشر سازمان ملل بود. ایران نیز می‌تواند یکی از مهم‌ترین حامیان کار آن باشد.

چرا کوه؟!

فاطمه بهروزفخر به مناسبت روز کوهنورد در کانال تلگرامی خود نوشت: گفت از بین این‌همه ورزش، چرا «کوه»؟! گفتم: «فقط کوه می‌تواند میل تو به سرکشی و عصیان کردن نسبت به هر چیزی را کم کند.» گفت «کوه»؟ گفتم «خودت یک‌بار برو و امتحان کن. می‌بینی که چطور از توی ناراضی که توی دلت حکم خاکستر زیر آتش را دارد و هر لحظه می‌تواند مثل یک آتش‌سوزی مهیب همه‌جا را نیست و نابود کند، آدمی آرام می‌سازد. کوه غربالگر است. جانت را صیقل می‌دهد. قسمت‌های نامتوازن روحت را می‌تراشد و از تو آدمی سرد و گرم چشیده می‌سازد. گفتم میل و اشتیاقم به سرکشی درونی و عصیان کردن علیه هر چیزی را، فقط کوه، کم کرده است. گفتم می‌توانستم به‌بهانه تمام قصه‌های نگفته‌شده و همه کلمه‌های تلنبارشده توی دلم، انقلاب راه بیندازم. می‌توانستم تئوریسین یک کودتای مخملی باشم. نشدم. کوه رفتم و آرام گرفتم.»